

Med ball gjennom nåløyet

«Jeg var ikke så opptatt av noe spesielt fotballag i mine første år. Men da Stig Inge Bjørnebye, Elverums-gutt som meg selv, gikk til klubben, fulgte jeg Liverpool FC med større og større interesse. Siden har jeg holdt med klubben i både opp- og nedturer. Så noen medgangssupporter er jeg i alle fall ikke.»

Charlie Hultin, Avdelingsleder i butikk, Elverum

Stig Inge Bjørnebye hadde vært på landslaget i tre år og fått testa seg mot større nasjoner og hadde akkurat spilt cupfinale for Rosenborg på Ullevaal i 1992, da beskjeden kom om at Liverpool var interessert.

«Jeg var fortsatt prega av at jeg hadde vært Liverpool-supporter siden jeg var liten gutt, da jeg fikk den beskjeden og blåste nok litt i nesa i begynnelsen.»

På et kontor på Ullevaal møtte Bjørnebye en representant for Liverpool FC og en fra Manchester United. Det var lykkelig nok laget med rett rødtrøye han raskt dro over og trente med i to uker. Klubben hadde bestemt seg for ham allerede før de hadde sett ham trene.

Han returnerte til England og Liverpools bortekamp mot Sheffield United litt senere og skulle ta bussen hjem med sine nye lagkamerater etterpå.

«Jeg tror de hadde spilt uavgjort eller tapt kampen, så det var ikke spesielt stor stemning på bussen.»

Vips, der satt han på et firemannsbord ved siden av Bruce Grobbelaar, og rett ovenfor en danske som het Torben Piechnic, som var der en veldig kort periode. Ungguttene satt helt bakerst, de eldre litt lenger framme i bussen. Mange som har vokst opp med å heie fram de røde, ville vel nærmest besvimt på bussturen. Men Elverums-karen var helt rolig.

«Mange mennesker kommer til meg og har fortsatt det distanserte og urealistiske forholdet til Liverpool og kanskje et overdrevent eksotisk bilde av det hele. For dem vil det være interessant å vite hvordan det var å debutere og hvordan det var å score mål på Anfield osv. Men når du er der og er i det, så tror jeg du har et profesjonelt forhold til det, i motsetning til hvis du har et distansert og glorifisert bilde av det.»

Bjørnebye var veldig streng med seg sjøl i sine år i Liverpool.

«Jeg tror du må ha et veldig smalt og profesjonelt fokus for å kunne prestere. Jeg konsentrerte meg om å gjøre jobben. Forberede meg mentalt og fysisk til kamper. Samme med etterarbeid. Jeg har ikke fått noe særlig gratis i form av talent og medfødte kvaliteter.

Hei Liverpool-fans
Synd at Tippeligaen forsvant
men god tur over!
Hillem
Stig Inge Bjørnevig

Det som bar meg gjennom karrieren, var på en måte det jeg har utvikla sjøl og jobba hardt for å få til.»

Stig Inge trente mye mer enn gjennomsnittet og opparbeidet seg mange strenge rutiner som han måtte gjøre. Spise det og det og sove da og da. Oppi dette ble hans tre barn født.

«Jeg beundrer kona mi som levde med meg gjennom alt og for at hun støtta meg på alle de tingene hun visste at jeg måtte gjøre. Og det midt i all viraken med besøk og alle ting som skjedde rundt oss.»

Hans beinharde jobbing resulterte i at han ble stemt inn på årets lag i 96/97 av spilleforeningen i England, der alle spillerne i Premier League setter opp sitt lag av sesongens beste. Det er ikke lov å stemme på noen fra eget lag.

«Jeg synes ikke det å dra fram pokaler og medaljer eller mål er så givende, men akkurat den var spesiell, nettopp fordi det er kolleger som stemmer deg fram etter en hel sesong.»

Tenk, stemt på av fiendene. Ingenting er da som å bli elsket av sine fiender.

Øyvind Leonhardsen har også alltid vært veldig streng mot seg sjøl. Gjennom hele sin lange fotballkarriere satte han store egne krav og var aldri helt fornøyd med det han gjorde.

«Jeg husker jeg fikk mange bestemannspremier på banen, for eksempel blomster som jeg bare slengte fra meg, fordi jeg ikke syntes jeg fortjente dem. Så jeg har vært ganske sær, for å si det sånn, samtidig er det en sterk årsak til at jeg nådde så langt som jeg gjorde.»

Han hadde en indre tro, en slags sjøltillit og var veldig trygg på seg sjøl, til tross for at han utad kan virke som en ganske beskjeden kar.

Da han kom til Wimbledon fra Rosenborg i 1994, fikk han sjokk i forhold til det raske tempoet. Kampene bølga mye fram og tilbake, men den engelske spillestilen passa ham. Han scora seiersmålet på overtid i første kamp mot Villa, der manageren i Aston Villa fikk sparken etter kampen. Slikt skaper overskrifter.

Den lille engelske klubben med små ressurser gjorde det bra, og mye av æren fikk midtbanespilleren fra Norge. Han fikk vist seg fram, og det var utrolig stort da han havna i favorittlaget Liverpool FC sommeren 1997. Han var spent på å få komme på lag med de store guttene.

«Jeg var i god form og hadde trua på at jeg skulle gjøre det bra der. Jeg følte det forplikta da jeg skrev kontrakt, at jeg kom for å hjelpe dem. De var ute etter å bryte opp mønsteret de hadde, og det var nok grunnen til at de kjøpte meg. De trengte en midtbanespiller som gikk mer i lengderetninga. En som kunne komme bakfra og skape målsjanser. Da spilte de 3-5-2 – og det var perfekt for meg å spille i en treer på midten.»

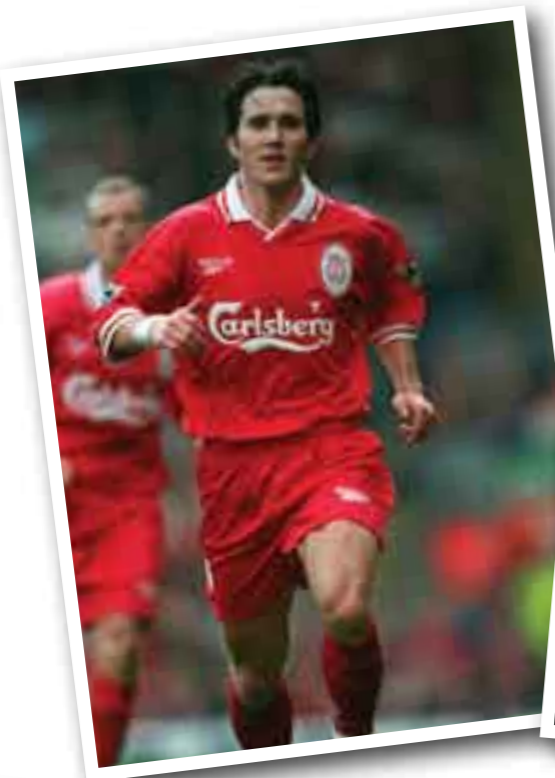
Presesongkampene gikk veldig bra. Han kunne utfolde seg og gjøre som han alltid hadde gjort: Løpe framover og skaffe masse målsjanser. I hans andre kamp var laget i Irland, og Paul Ince skulle debutere. Leonhardsen scora to mål, og i avisene stod det at han overskygga Ince i hans debut. Leo følte at nå var han kommet på rett plass. Dette var morsomt.

Men for første gang i sitt liv fikk han en strekkskade og måtte stå over de neste to månedene. Laget skifta til 4-4-2-formasjon der Øyvind måtte spille på venstresida. Han fikk dermed ikke spille i sin drømmeformasjon. Absolutt ikke den starten han hadde håpa på.

«Men jeg spilte over 30 kamper. Vi kom på 3. plass, og jeg scora seks mål. Likevel følte jeg ikke at jeg fikk ut potensialet mitt og var ikke så god som jeg kunne ha vært i forhold til posisjon. Det syntes jeg var synd i en klubb som Liverpool.»

Leonhardsen var med i den norske VM-troppen som skapte norsk fotballhistorie da de midtsommervelden klarte å slå Brasil og komme til kvartfinalen i 1998. Houllier hadde kommet inn som delt manager sammen med Roy Evans. Siste forsøngkamp var mot Celtic i Skottland.

«Det var fantastisk da begge klubbene sang 'You'll Never Walk Alone'. En helt syk opplevelse når samtlige supportere på stadion stod med sine skjerf heva og sang. Det fikk jeg frysninger av.»

Til verdens Beste Supportere!

STOR RESPEKT FRA

Liverpool vant 1-0, og matchvinneren het Øyvind Leonhardsen. Men da serien starta, var han ikke med i laguttaket.

«For første gang i mitt liv var jeg ikke i førstellevaren. Det var steintøft i starten. Jeg ble veldig sint, og det gikk ut over prestasjonen. Treninga gikk ikke bra, og jeg kom innpå i noen kamper og spilte dårlig.»

Etter en måneds tid bestemte Leo seg for at dette ikke skulle få gjøre ham til en dårligere fotballspiller. Kristiansunderen trente knallhardt og brukte treningene til å bli bedre, for han ville spille fotball. Og på slutten av sesongen kom nordmannen inn i varmen, takket være mange skader på laget.

Han spilte de siste seks seriekampene, og det gikk veldig bra.

«Jeg fikk mye skryt, så jeg fikk jo retta opp litt, følte jeg. Jeg husker Paul Ince skrøt litt i programmet av meg på slutten av sesongen der han sa at det var viktig å ha en spiller som meg. Men det var det tyngste året. Var jo ikke vant til ikke å få spille.»

Ganske tidlig den sesongen ble det kjent at Tottenham var interessert.

Så kom de til førsesong, og Øyvind hadde hørt at hvis de fikk to millioner pund, så ble det salg. Men klubben ville plutselig ha tre millioner i løpet av sommeren. Huset i Liverpool var sagt opp, for han regna med at det ble overgang og levde hotellivet.

Men dette var mannen for kamper foran ny sesong i Liverpool-trøye. Nok en gang gikk det kjempebra. Houllier skrøt mye og ville ha Leonhardsen på laget. Men siden Leo ikke hadde full tillit, pressa han på for å dra derfra, enda det var hjerteklubben han forlot.

«Det var viktigere for meg å komme til en klubb der jeg fikk spille. Men har aldri hatt en så god presesong.»

Den dagen de skulle ta nytt lagbilde, hadde han drakten på seg. Houllier kom bort og sa:

«Nå har klubbene blitt enige, men du vil vel ikke dra?»

«Jo, det vil jeg.»

«OK, da må du ta av deg skjorta,» sa manageren.

Han var egentlig bare letta. Houllier tok ham med inn i en annen garderobe. Der sa han at måten Leo hadde takla året på, var fantastisk. Manageren sa at han trodde ikke han ville se noen takle det så bra gjennom motgang, både i form av lite spilletid og den dårlige behandlinga fra en manager.

«Det var godt å høre de ordene. Han mente det. Jeg har aldri lært så mye som på det året. Jeg hadde vært heldig. Alt hadde bare gått én vei før dette. Det å få motgang, 28 år gammel, er jeg veldig takknemlig for nå. Jeg lærte å takle motstand og ble en bedre person og fotballspiller det året.»

Den norske pressen skulle ha det til at han floppa i Liverpool fordi han var på benken.

«Jeg var fortsatt den samme. En akkurat like god fotballspiller. Om jeg satt på benken eller ikke, skulle ikke få avgjøre om jeg var lykkelig, sjøl om det prega meg. I mange år var fotball alt for meg. Men det var i Liverpool det snudde, og jeg skjønnte at livet var mer enn bare fotball.»

Man skal ha noen fordeler av å ha vokst opp i Trøndelag med en god porsjon nedbør og vind i oppveksten. Bjørn Tore Kvarme starta mange morgener på Melwood med lav tåke, regn og rå kulde. Det satte absolutt ingen demper på trivselen. Han stortrivdes.

Trivselsfaktoren ble jo ikke akkurat mindre av at han kom i rett klubb til riktig tid og fikk gå rett inn på laget. Det takket være skader og karantener da Roy Evans kapra ham foran nesen på Stabæk i januar 1997.

Ingen hadde forventa at den tidligere Rosenborg-spilleren skulle gå direkte inn i førstellevaren, og kanskje aller minst han sjøl. Sterkeste minnet er debuten. Den var mot Aston Villa like etter ankomsten ved årsskiftet.

Bjørn Tore spilte fra start. Da hadde han ikke hatt kamptrening siden Rosenborg overraskende slo AC Milan i Champions League. Det var seks uker tidligere, og den norske forsvarsspilleren var veldig spent på formen og var nervøs i garderoben. Man

You'll never walk alone.

Bjørn Tore Kvarme

kunne høre at det kokte ute på Anfield. Han trodde han var forberedt på å spille med et trøkk som det er på Anfield, etter å ha spilt på AC Milans hjemmebane. Men dette var noe helt annet. Folk var veldig tett innpå banen og påskrudd hele tida. Der i gården var man ikke avhengig av et mål for å få opp stemninga. En god takling var alt som skulle til for å utløse god stemning og jubelrop.

«Debuten på Anfield var bare en helt utrolig opplevelse. Fullsatt og en fantastisk stemning. Og det gikk veldig bra både for egen del og for laget. Det var en god følelse.»

Liverpool vant 3-0. Seieren feira han sammen med kjæresten Anne Gilstad, som hadde kommet til England ens ærend for å se hans debut. Så tidlig var dette i englandsoppholdet at Bjørn Tore fortsatt bodde på leilighetshotellet «Woolton Redborne», et sted med 20 rom og 5-6 leiligheter som LFC disponerte på denne tida. Her bodde alle spillerne før de fant seg et sted å bo. Akkurat da var det bare trønderen som bodde der, og han var blitt godt kjent med kokken som overraska med flere retters festmiddag for trønderparet etter seieren.

Plassen i startellevaren hadde han et års tid før det begynte å gå litt opp og ned med prestasjonene i den røde trøya. Sjøl om Houllier ønska at han skulle bli, søkte trønderen nye utfordringer som spiller. Etter to og et halvt år bar det videre fra favorittlaget i barndommen til Frankrike.

I likhet med Bjørnebye, Leonhardsen og Kippe hadde også Kvarme fulgt Liverpool FC som liten. Men innrømmer at han bytta lag til Tottenham i barndommen, da helten Ray Clemence skifta klubb.

«Når han kunne skifte lag, kunne vel jeg også gjøre det,» ler Kvarme på telefon fra solrike Spania, der han og familien har valgt å bosette seg etter endt fotballkarriere. Og jammen skulle det bli noen lagskifter på ham som profesjonell spiller også. Skifter som har gjort ham særdeles språkmektig.

Etter å ha perfektjonert engelsken ved Merseyside, bar ferden videre til fransk verbbyøying i St. Etienne. Deretter var det spanske gloser i Real Sociedad og så utvida han sitt franske ordforråd i Bastia før han returnerte til Rosenborg. Der han avslutta en hele 17 år lang proffkarriere, 36 år gammel.

Ser man det: Fotball gjør verden mer språkkompetent! Nå er Bjørn Tore en særdeles språkmektig fotballpensjonist:

«De fleste steder jeg reiser til i verden nå kan jeg gjøre meg forstått.»

Men språket var helt klart en utfordring i begynnelsen. Han måtte bare lære seg det ved å vise interesse, være innstilt på å tilpasse seg både nytt språk og ny kultur. Mye snappa han opp på trening, resten på undervisning og i omgivelsene.

Ikke bare språk vant han på sine klubbkifter, han fikk også mange nye venner.

«Det er et spesielt yrke hvor man knytter mange vennskap både på og utenfor banen, og så må man reise fra vennene sine. Intensjonen er å holde kontakten med alle, men mange faller fra etter hvert. Det er veldig trist å dra fra folk, men sånn er fotballen.»

Enkelte vennskap har han klart å bevare: I England, i Spania, i Frankrike, i Rosenborg og blant de andre norske guttene som spilte i Liverpool samtidig. Med andre ord all verdens muligheter til å holde språkkunnskapene, så vel som trønderdialekten, finpusa også i livet etter fotballen.

På nittitallet var norske fotballspillere attraktive på markedet. De var relativt billige, de hadde fått vist seg fram i to VM-sluttspill, og Rosenborg hadde markert seg i Champions League. Dessuten hadde de norske spillerne et godt rykte som hardtarbeidende og seriøse. Men etter hvert som prisen på nordmenn økte med etterspørselen, var det mange englandsdrømmer som brast og overganger som gikk i vasken.

Da prisen på nordmenn var på full fart oppover, rakk Frode Kippe akkurat å bli med på moroa. Kippe berga et Lillestrøm med særdeles slunken klubbkasse fra å falle sammen da han ble solgt fra sin norske favorittklubb til sin engelske favorittklubb som 21-åring.

«Lillestrøm var hardt pressa økonomisk og trengte sårt de pengene de kunne få inn.

De prøvde å være harde i forhandlingene med Liverpool, men da var det uaktuelt for Liverpool. Så de måtte bare godta tilbudet LFC kom med først for å få til overgangen og for å kunne drifte klubben videre. De hadde ikke noe valg.»

LSK fikk i underkant av 10 millioner kroner pluss noe til fordeling til moderklubben for sin unge forsvarsspiller. Ikke den store summen i europeisk sammenheng, sjøl i 1998.

Jeg var i det pengefilosofiske hjørnet:

«Hvis noen ville ha kjøpt meg for ti millioner, ville jeg dødd av lykke fordi de verdsatte meg så høyt. Hva tenker du om det?»

«Det er egentlig helt vilt. Det var selvfølgelig ikke den store summen i forhold til beløp Liverpool har brukt på spillerkjøp. Det er litt fjernt. Klubbene i Europa har så mye penger, men likevel er det jo sinnssyke summer,» innrømmer Kippe.

«Tenk, for deg og din kropp! Du får en ganske voksen villa sjøl i hovedstaden for ti millioner. Jeg er sikker på at for meg hadde vi ikke engang fått en varmtvannstank!»

«Å, ikke si det,» trøster Lillestrøms kaptein.

Det aller største for Frode var signeringsdagen. Det å sitte på gangen og studere Anfields teppegulv, mens hans agent var inne og ferdigforhandla kontrakten. Så var det bare å gå inn og signere. Kjæresten hadde sendt med en inngravert penn han skulle undertegne med. Men han turte ikke fiske den fram i kampens hete.

På ettermiddagen var det ut og spise middag med selveste Houllier på en tapasrestaurant ved foten av radiotårnet, før de dro ut og frøys seg gjennom en reservelagskamp som tilskuere.

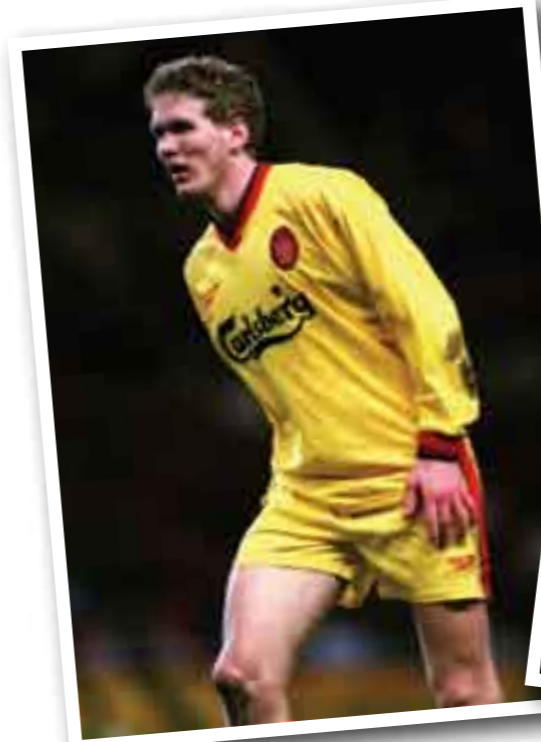
Det var skummelt og rart å flytte hjemmefra for Kippe. Uforberedt på hvordan det var der. Tryggheten fra venner og familie var plutselig borte. Han var kasta ut i det på egen hånd og ganske ung. Han savna en del ting fra Norge og så at ikke alt var like lett i Liverpool som by heller. Mange hadde tøffe liv i hverdagen, og det prega ham også litt. Etter ganske kort tid skjønte han hvor godt man har det i Norge. Hjemlengselen banka på.

«Jeg hadde ikke plagsom hjemlengsel, men jeg savna Lillestrøm som klubb, og jeg savna mer kontakt med familien min. Jeg hadde med samboer over og var glad for at vi var to som reiste. Det gjorde det lettere i den tida jeg var der.»

Det hjalp selvsagt litt på tryggheten å ha hele fire andre nordmenn som lagkamerater. Fem nordmenn i Liverpool samtidig kommer vi nok aldri til å se igjen.

Mens Øyvind Leonhardsen var skuffa over ikke å være oftere på førsteleveren, så slapp ikke Kippe noe særlig til i Liverpool FC. Det ble med to Ligacupkamper på hele oppholdet, samt kamper for reservelaget. Veldig frustrerende i lengden.

«Jeg trivdes godt de første to årene og hadde en god utvikling. Fikk spille B-kamper og

*En stor takk til verdens beste supporterne av verdens beste klubb!
Hilsen Kippe*

jevnlige u-landslagskamper for Norge. Men så kom det til et punkt der jeg følte jeg måtte spille førstelags fotball. For uten er det ikke trøkk på banen og rundt.»

Derfor trivdes han godt i de to periodene han ble leid ut til Stoke City, fikk god matchtrening og opplevde hvordan det var å spille fotball i England, sjøl om Stoke ikke var i toppdivisjonen. Etter første utlån var formen bra. Han fikk spille en del treningskamper i oppkjøringa til Liverpool og hadde forhåpninger om å få spille. Han var med i troppen i 3-4 måneder, men fikk ikke prøvd seg noe særlig, og det var selvfølgelig surt, og da mista han troa etter hvert. Resignerte litt og prøvde å finne andre alternativer. Aller helst ville han hjem igjen, for det gjør noe med et proffhode å ikke få spille.

«I begynnelsen var det stort bare å få være en del av Liverpool FC. Men jeg skulle så veldig gjerne ha prøvd meg, for å få tryggheten. Jeg føler jeg må bidra for å være en del av gruppa. Da jeg ble stående utenfor, sleit jeg med å finne plassen min i gruppa og trivdes ikke noe særlig.»

I dag er han sjef på banen for kanarifuglene. Opplevelsen av å stå på utsida av kjernen i et lag har hjulpet ham i arbeidet som kaptein.

«Ja, jeg prøver å være bevisst på at det ikke alltid er like enkelt for yngre gutter som ikke får spille, og bli stående på sidelinja. Akkurat som de som blir skada over en lengre

periode. Det kan være tøft, så man må være våken. Som kaptein må jeg prøve å inkludere flest mulige folk. Jeg har helt sikkert modna mye og lært mye av tida i Liverpool. Jeg vet at det ikke alltid er like greit å komme inn i klubber. Man må sørge for en nærhet i gruppa slik at ingen faller utenfor.»

For på utsida bruker du mye mer energi på å vise at du er god nok, som de i troppen kan kanalisere gjennom prestasjoner i kampene.

«Du må hele tida bevise at du er god nok, jobbe hardt på trening og håpe å få spille en kamp. Men når du er inne på laget, da er du som regel inne og har roa i deg. Mens det kan være stressende å vite at får du den ene sjansen, så *må* du levere. Det er tøft det. Sånn er det i fotballen.»

Vegard Heggem husker godt da han skulle flytte til Liverpool. Han hadde pakka den svarte kofferten i hard plast. Uttrekkbart håndtak. Den fra Landslaget. Da han stod på Gardermoen, slo det ham plutselig:

«Hæ, skal jeg flytte til Liverpool nå? *Shit*, er dette flyttelasset? Jeg har jo bare med denne kofferten!»

Det følte virkelig rart å skulle flytte dit. Han skulle ikke tilbake etter denne flyturen. Agent Erik Solér sa at det strengt tatt ikke var så farlig hva han hadde med seg. Det skulle vel ordne seg, læll! Heggem ble den første og eneste Roy Evans og Gérard Houllier kjøpte sammen som managere. Så, med stor sjøtillit og i god form, tok Vegard fatt på sitt nye liv i Liverpool med dobbel tillit.

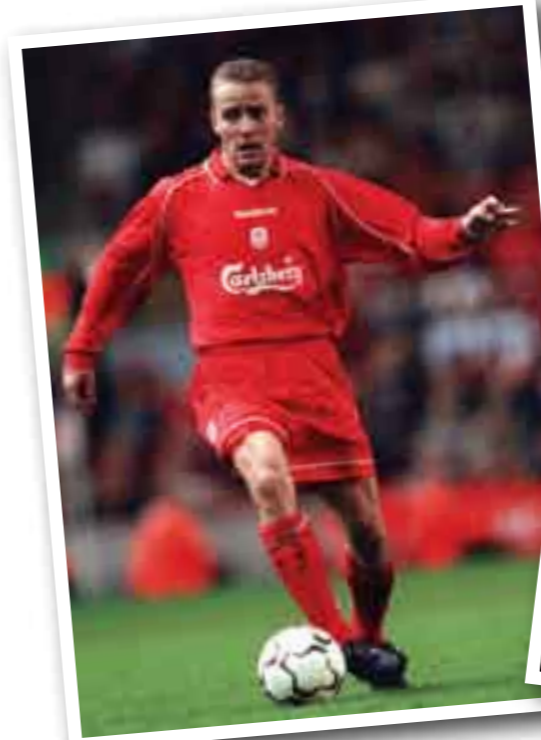
Som Liverpool-spiller var det ikke mange anledninger til å reise hjem, derfor hadde han mye besøk fra Norge av kompisar og familie. Hver måned var det noen fra Norge innom, og han mener det aldri ble for mange besøk.

«Jeg hadde stor leilighet midt i byen på Albert Dock. Så besøkende kunne bare gå rett ut og trengte ikke noen underholdning. Jeg slapp å tenke på det. Det var bare positivt med masse besøk.»

Jula er ikke ferietid når man spiller i Premier League. Han var takknemlig for gode lagkamerater da han skulle feire sin første jul i Liverpool. For i romjula fikk han besøk av fem kompisar hjemmefra. Planer ble lagt for nyttårsaften. Da skulle guttene på en fest i byen, og de skulle ha forspill hjemme hos Vegard. Men i romjula ble han syk med influensa og feber, så opplegget gikk i vasken.

«Jeg var sengeliggende, og det var litt av en demper for hele opplegget med så mange venner på besøk.»

Men tidlig på kvelden banka det på døra. Det var kaptein Jamie Redknapp, som

Vil alltid være
en liverpool supporter.
Hitar fra *[signature]*

bodde i etasjen over. Han spurte om guttene ville komme på fest opp til ham, siden Vegard lå til sengs.

«Det var utrolig realt gjort å be fem nordmenn som han aldri har møtt før. På festen var det også andre spillere, så det ble en super kveld for kameratene mine fra Norge. Helt utrolig at Jamie gjorde dette, helt uoppfordra. Men han var sånn. Han er for øvrig gift med Louise, en kjent artist og programleder som i mange år jobba som modell. Kameratene mine hadde lina opp og vært tidlig i køen for nyttårsklem til henne.»

Det er slike historier om inkluderende vennskap og raushet Vegard sitter igjen med etter sitt opphold i Liverpool.

«Hvis du var åpen og hyggelig sjøl, så fikk du det tilbake.»

Men er det ikke sånn i livet da?

«Jo, men enkelte steder har mer kynisk tankegang. Denne hyggeligheta var gjennomført hele tida mens jeg var i klubben.»

Et av hans sterkeste minner var avslutningskvelden, aller siste kveld med Liverpool-guttene i mai 2003.

«De første to årene var jeg så å si skadefri og spilte bra. Men de siste tre årene kom skadene, og jeg spilte nesten ikke. Jeg hadde kosta mange penger og heva god lønn. Man

skulle jo tro at jeg ble betrakta som en belastning, men den følelsen fikk jeg aldri. De så at jeg stod på og gjorde det jeg kunne for å prøve å komme tilbake.

«Sesongavslutninga feira vi på en fin restaurant i 60 Hope Street. Vi hadde alle pynta oss. Spillerne satt nede og spiste og trenerne og styret satt på et eget rom oppe.

På slutten av kvelden gikk jeg opp for å si ha det bra og takk for meg. Jeg syntes det var litt trist, gikk runden og det var veldig, veldig hyggelig. Fikk virkelig inntrykk av at alle som satt der syntes det var trist at jeg skulle dra hjem.»

Da han skulle til å gå ned trappa til de andre spillerne igjen, kom eieren av klubben, David Moores etter ham. Han sa:

«Vegard, jeg vil bare at du skal vite at jeg setter utrolig pris på deg og de årene du har vært her og gitt til klubben. Du er alltid velkommen hit i framtida.»

«Å få de ordene fra ham som på en måte hadde betalt for meg mens jeg var der, gjorde inntrykk. I ham ser jeg igjen mye av den storheten og rausheten som er i klubben.»

Den kvelden kjente Vegard igjen den samme følelsen som da han stod med kofferten på Gardermoen. Skulle jeg si ha det nå?

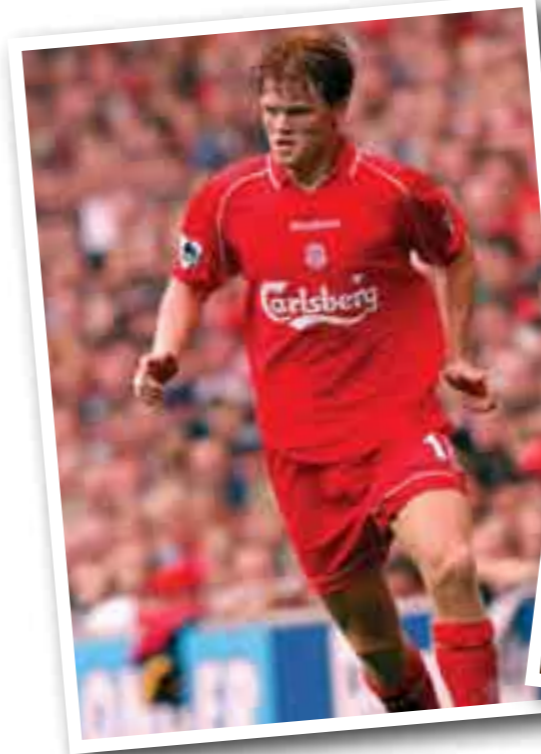
«Det var veldig rart å si farvel til spillerne. Var våt i øynene. Men sånn er det. Jeg var trist, men også stolt og gleda meg litt til å komme hjem. Det var så mange forskjellige følelser. Men når du får sånne ord fra en fyr som David Moores, da var det ikke så farlig. Byen og klubben vil være en del av meg resten av livet. Jeg bærer Liverpool i hjertet mitt. Det er det ingen tvil om.»

Da John Arne Riise kom til Liverpool i 2001, merka han straks det sterke båndet mellom Liverpool FC og supporterne. Både det at klubben brydde seg mye om fansen, og at tilhengerne levde for klubben.

«Du ser folk i Liverpool bruke lønna si på å kjøpe drakter og billetter til kamp, og som nesten sulter resten av uka for å kunne se oss spille. Det var spesielt og nytt for meg å oppleve at det var så sterkt bånd mellom supporterne og klubben generelt. Det gjorde et stort inntrykk.»

Den enorme støtten fra de røde tilhengerne ga ham ekstra energi og lyst til å ta et nytt steg og spille enda bedre, for å gi dem den gleden de kom for.

Liverpools supportere var rett og slett med på å gjøre ham til en bedre spiller. Var han sliten, kunne ekstra jubel fra tribunene sprøyte inn ny energi i vestlandsbeina. Han leverte litt av et frieri til publikum da han scora allerede i debutkampen. Det var UEFA-supercupfinalen mot Bayern München. At venstrebacken deretter scora først i lokaloppgjøret mot Everton og etterpå på hjemmebane mot Manchester United i sine

første måneder på laget, gjorde lykken komplett for sunnmøringen.

Det var nemlig ikke et hvilket som helst mål han laga mot erkerivalen.

Det var intet mindre enn hans største enkeltprestasjon i hele Liverpool-karrieren, hans personlige lille triumf. Her spilte han mot noen av de aller største stjernene i Premier League og insisterte på å få ta frisparket litt skrått ut fra høyre side, 22 meter fra mål. Ingen kjente hans skuddstyrke. Dietmar Hamann dytta til ballen, og Riise klinka til.

«Det er blant de hardeste skuddene jeg har fyrt av. Traff klokkeint i krysset og i mål. Jeg ble helt vill. Løp rundt hele banen og sklei på knærne mine. En vanvittig *feeling*. Første mål på hjemmebane. Lille meg fra Ålesund scora mot United!»

Han fikk beskjed av Houllier, som hadde kjøpt ham, at hvis nordmannen spilte til sammen rundt 10-15 kamper første sesongen, så ville manageren være fornøyd. Men Riise endte opp med hele 62 kamper det året.

«Jeg ble tatt fort inn i hjertene til fansen, og det hjalp meg veldig mye i starten. Slik gikk jeg rett inn og ble godtatt av spillerne, noe som gjorde mitt liv ganske enkelt.»

Det var først etter hvert at det begynte å gå opp for John Arne hvor mange norske fans klubben hans hadde. Henvendelsene strømmet på fra den norske supporterklubben, medlemmer og norske medier. Dessuten møtte han svært mange nordmenn i Liverpool.

«Jeg kunne ikke forstå at en engelsk klubb kunne ha så stor støtte i Norge. Til hver hjemmekamp var det ufattelig mange nordmenn på tribunene. Jeg hørte norske rop og skrål. Uansett hvilken kamp vi spilte, var det alltid nordmenn på tribunene. På hver hjemmekamp var det flere hundre nordmenn.

Når jeg dro hjem dagen etter kamp, møtte jeg bestandig en del norske supportere på flyplassen. Det var helt uvirkelig for meg å vite at jeg spilte på et av Europas største fotballag, og samtidig hadde vi sykt mange nordmenn som støtta klubben og så hver eneste kamp. Det var utrolig spesielt, og jeg er veldig stolt av å sette Norge på kartet. Det gjorde det ekstra stort å være norsk i Liverpool, da jeg skjønnte hvor stor klubben var hjemme.»

Støtten fra fansen skulle komme godt med da Riise scoret et fatalt sjølmål, som den siste nettkjenninga i sin karriere for de røde. Med det sendte han Liverpool ut av Champions League i kvartfinalen mot Chelsea hjemme på Anfield i 2008. Og det i kampens aller siste minutt. Faktisk fire minutter på overtid.

«Det er desidert det verste minnet. De hører også med til fotballen. Det går opp og ned, og det der var mitt lave punkt i karrieren. Der og da ville jeg bare grave meg ned. Følte at jeg skuffa supporterne og laget generelt.»

Riise var nemlig ute av laget i den perioden. Men Aurelio ble skada, og sunnmøringen kom innpå da det var et stort kvarter igjen av kampen. Han syntes det gikk skikkelig bra og var gira på å vise at han var verdig plassen på laget igjen. Så skulle han klarere en ball foran eget mål. La seg ned, heada, og ballen gikk i mål bak Reina.

«Der og da følte jeg at jorda gikk under. Jeg bare isolerte meg fullstendig. Jeg prata ikke med noen. Jeg fikk hundrevis av meldinger, og jeg skrev bare *snakkes om noen dager*.»

Samboer Maria Elvegård prøvde så godt hun kunne å støtte kjæresten da det skjedde, men også hun måtte nøye seg med å bli kommunisert med kun via tekstmeldinger.

Støtteerklæringene strømmet på. John Arne ler en tørr liten latter:

«Jeg vet sjøl hvordan det er. Man må jo si positive ting. Alle ville trøste... *Keep my head up* og bla bla bla og alt det snakket der. Men det er bare piss. Det vet jeg jo sjøl. Jeg satte pris på alle de gode ordene jeg fikk, men jeg vet at innerst inne så var alle spillerne forbanna. Ikke generelt på meg, men hvordan det skjedde og kampens utfall. For guttene støtta meg, og jeg ville gjort det samme hvis det hadde ramma en av dem. Men der og da var det så surt for alle.»

Ingenting folk sa kunne endre følelsene som herja i kroppen. Det måtte han ordne sjøl. Riise trente som normalt, for returkampen mot Chelsea visste han at han skulle spille og var opptatt av å få sjølmålet ut av systemet før den nye storkampen og motbeviser alt i løpet av den.

«Men det er klart: Jeg skuffa fansen, jeg skuffa lagkameratene og jeg skuffa meg sjøl. Det er ingen tvil om det. Folk kan si hva de vil, men det vet jeg at jeg gjorde. Håper og tror at jeg likevel har gjort såpass mange andre positive ting at ... å bli huska for det målet er litt synd. Jeg vet i alle fall sjøl hva jeg har stått for og hva jeg er god for.»

En av dem som sendte støtteerklæringer var Vegard Heggem som skreiv at det var en sørgelig sorti, for John Arne burde hatt stående applaus. Det er ingen nordmann som har fått til det Riise har klart: Å være fast på førstellevaren på et av verdens beste fotballag i så mange år.

«Jeg spilte 350 kamper på sju år. Det er 50 kamper i snitt per år. Det var det ingen andre i Liverpool som gjorde, kanskje utenom Carragher i den perioden. Jeg scoret 35 mål i tillegg, og det var mange syke mål. Så jeg dro fra Liverpool med hodet høyt heva og visste at jeg hadde gjort mer enn noen forventet at jeg skulle gjøre.»

Men hender det at han fortsatt drømmer om den headinga om natta?

«Nei. Du kan bare spørre madammen min om det. Jeg er ekstremt flink til å glemme ting. Det gjelder ikke bare idrettsting, det gjelder alle ting. Det bare forsvinner fra hodet mitt. Det er en av mine store styrker.»

Heeeeelt glemt er nok ikke akkurat det sjølmålet mot Chelsea, men det har gjort ham til en enda bedre spiller.

«Jeg er mentalt enda sterkere og jeg fikk vist at jeg takler dette også.»

